

[Formanden.]

kunne omtale det af de ærede Medlemmer Hr. Holstein og Hr. Orla-Jensen forelagte Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 149 af 10. April 1922 om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Sagen sattes til Forhandling.

Hagbart Berg: Det foreliggende Lovforslag, hvis Formaal jo er at lette Formueskatten for Formuer med ringe Afkastning, maa ses som et enkelt Led i Venstres, i Regeringens samlede Politik. Denne Politik gaar, som bekendt, ud paa at omregulere de offentlige Udgifter efter Kronens øgede Købekraft, efter den guldindløselige Krone, og gennem Arbejdet i sidste Samling er der naaet meget betydningsfulde Resultater paa dette Omraade. Hvor meget der er sparet, gøres jo op paa forskellig Maade, men hvis vi alene holder os til Statens Driftsudgifter, er det ca. 48 Mill. Kr. Nu vilde det naturligvis have været meget ønskeligt, om vi samtidig kunde have nedsat Skatter og andre Byrder med et saa stort Beløb. Det kan imidlertid ikke lade sig gøre, fordi visse af Statens Indtægter, særlig Formue- og Indkomstkatten, har været vigende. Det er altsaa et ikke uvæsentlig mindre Beløb, vi her har at arbejde med, og det Spørgsmaal vil saa melde sig: Hvor skal vi først lette Byrderne? Vor Opfattelse er da denne, at vi her særlig maa tænke paa Erhvervslivets Vanskeligheder og paa de tyngende kommunale Byrder, paa de sogne- og amtskommunale Skatter, og ud fra denne Opfattelse har vi ogsaa handlet. Det første, vi gjorde, var at nedsætte Taksterne, og denne Takstnedsættelse kom, som bekendt, alle Erhverv til gode. Dernæst gik vi til yderligere at lægge 11 Mill. Kr. af Bilafgifterne ud til Amts- og Sognekommunerne som Hjælp til Dækning af deres Vejudgifter, saaledes at man er naaet op paa et samlet Beløb paa ca. 30 Mill. Kr., et meget betydeligt Beløb ogsaa i Forhold til Amternes samlede Budgetter. Den Linie, vi har fulgt med Hensyn til at lette Byrderne, har paa et ret tidligt Tidspunkt faaet Tilslutning ogsaa fra anden Side, bl. a. har det radikale Venstre udtalt sig i Tilslutning til Venstre for en Lettelse af Taksterne og for at støtte Kommunerne; at dette Parti saa ved visse Lejligheder har stillet Forslag, der vilde betyde yderligere Lettelser for Kommunerne, skal jeg ikke opholde mig ved, det har vel været en politisk Nødvendighed for Partiet.

Vi kan vist dernæst indenfor alle Partier let blive enige om det ønskelige i at gaa til en Lettelse af selve Statskatterne i det Omfang, som Statens Finanser gør en saadan Nedsættelse forsvarelig, men bliver saa Spørgsmaalet: hvor skal vi nedsætte, ja, saa er Enigheden mindre udpræget. Man ønsker fra visse Sider i agitatorisk Øjemed at stille Problemet saaledes op, at de direkte Skatter er demokratiske og de indirekte Skatter udemokratiske eller konservative, og ud fra visse Procentberegninger paa vises det saa, at vor Skattepolitik i de senere Aar har bevæget sig i konservativ Retning. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er saaledes en ren Heksemester i det Kapitel, og hans Tale her ved visse Lejligheder falder naturligvis som Balsam paa modtagelige konservative Sind. Jeg maa imidlertid afgjort bestride, at det er berettiget at stille Problemet saaledes op, og enhver, der har blot nogenlunde Kendskab til vor Skattepolitiks Historie, ved, at det er galt. Venstre har nemlig aldrig ønsket at kæmpe de forskellige Arter af indirekte Skatter med samme Kam, selvfølgelig ikke! Og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og andre ærede Medlemmer, der fører den Tale, ved saa udmærket godt, at det forholder sig, som jeg her siger. Den Linie, Venstre følger paa det toldpolitiske Omraade, har altid været og er fremdeles den, at vi ønsker, at der skal være ingen Skat eller i alt Fald en ringe Skat paa Befolkningens nødtørftige Forbrug, vi ønsker en høj Beskatning paa Luksusforbruget. For Beskyttelsestoldens Vedkommende ønsker vi en lempelig Aftagen, Fortoldning efter Værdi og Toldfrihed for Raavarer. Det er denne Linie, vi har ønsket at følge tidligere, og som vi ogsaa ønsker at følge fremdeles. Men saa railleres der jo over, at selve Begrebet Luksus har ændret sig gennem Tiderne. Maaske, ja højst sandsynligt. For 40 Aar siden bedømte vi eksempelvis de Varer, der konsumeredes paa de saakaldte Skuddage, paa en noget anden Maade, end Tilfældet er nu. Jeg vil gerne sige, at de Varer, der nydes i meget stor Udstrækning af alle Lag af Befolkningen, for Eksempel Spiritus og Tobak, kan meget vel være udprægede Luksusvarer; Luksus er Luksus, hvad enten den nydes af fattig eller rig. Og det radikale Parti har i hvert Tilfælde ingen Grund til her at sætte sig paa den høje Hest; det var som bekendt dem, der indrangerede Afholdsøllet under Begrebet Luksus, dem, der femdoblede